

ler glæden ved gevinsten ved de fælles projekter.

Så der er en forskel dér. Der er klart en forskel dér mellem den tidligere regering og den nuværende regering. Vi er enige om det internationale, det er værdifuldt. Men hvem skal have kreditten? Dertil går enigheden. Og skal det her erstatte nationale foranstaltninger eller ej?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, men nu får vi jo en debat sådan lige midt i det hele.

Jeg vil bare lige sige, at jeg går da ud fra, at hr. Svend Auken er enig med mig i, at det, han sådan set svarede hr. Ole M. Nielsen eller spurgte hr. Ole M. Nielsen om – jeg er ikke rigtig klar over det, men der udspandt sig en debat – nemlig at de sidste 5 mio. ton, vi fik ekstra, dem måtte der være et andet forhold til.

Altså jeg er nødt til at sige, at hvis man med hr. Svend Aukens sidste ord vil gå ud og sige, at vi laver Joint Implementation, og at den CO₂-godskrivning, man kan få ved det, overlader vi til det land, vi laver det sammen med, så får vi altså et problem med de 5 mio. t.

Jeg går ud fra, at det, vi har sagt til hinanden – sådan har jeg oplevet det indtil dette øjeblik – det er: Vi kan gå ud og lave Joint Implementation, og selvfølgelig kan Danmark blive godskrevet for det. Ellers har vi virkelig et problem, for så hjælper det jo ingenting, når vi pludselig skal ud og finde 5 mio. t mere.

Jeg hørte også debatten med hr. Keld Albrechtsen om, at han mente, at det hele var kvoter, og at det hele var Joint Implementation. Det er sådan set i orden, det er også et synspunkt. Men det, der er vigtigt for mig, er – og jeg mener ikke, vi kan være på vej ud i det nu – at når vi skal finde 5 mio. t mere, er vi også enige om, at det kan gøres ved Joint Implementation, og at Danmark kan godskrives for det.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Ja, på den her måde er det jo svært at se, hvornår vi bliver færdige med diskussionen. Jeg har haft tre indlæg, hvor jeg siger, at når det drejer sig om de 5 mio.t, som vi i øvrigt skal forhandle med andre lande om, det er jo ikke engang sikkert, at vi selv skal finde dem, så mener jeg, at man skal slække på de principper, som jeg i hvert fald har lagt stor vægt på, og som jeg netop har redegjort for.

Så der er ikke nogen tvivl om, at her kan der foregå ugudelige aktiviteter efter min begrebsverden, men de skal hegnes ind. Synden skal hegnes ind, så vi snakker om de 5 mio.t og ikke yderligere. Dér er der en forskel os imellem, men der er et fælles ansvar for de 5 mio.t, og der er jeg parat til at diskutere meget åbent, hvordan vi når det mål, hvis vi ikke kan finde ud af at gøre det sammen med andre.

Der kunne jo også med en vis rimelighed, når vi kommer frem i 2006 – og det synes jeg, regeringen har forberedt udmærket – sættes et spørgsmålstejn ved, om ikke f.eks. de store dræn skulle optages i de kvoter, der er blevet tilskrevet her i sidste omgang, f.eks. i et land som Sverige, om de ikke burde inddrages direkte, i stedet for at det er os, der skal bære den fulde byrde af de 5 mio.t.

Men jeg kan altså kun endnu en gang understrege, at de 5 mio.t er et særligt problem, og det er jeg parat til at se på uden de principper, jeg ellers anvender, når vi taler om virkemidler under Kyotoprotokollen.

Svend Auken (S):

Jeg synes, det er fint, at Kristeligt Folkeparti har rejst denne diskussion. Der er en afgrund mellem på den ene side vores forpligtelser under Kyoto, som endda vokser med de 5 mio.t, som vi har talt så meget om, og så de faktiske gerninger, den nuværende regering har gjort i forbindelse med finansloven på klimaområdet. Der er en afgrund, der faktisk bliver bredere og bredere. Og derfor synes jeg, det er fint, vi får diskussionen og også mulighed for, at regeringen kan forklare os andre, hvordan man har tænkt sig at slå bro hen over denne afgrund.

Kl. 17.30

Inden jeg siger noget om det, vil jeg imidlertid godt komme med nogle enkelte bemærkninger om Kyotoprotokollen, for klimakonventionen og protokollen har været nogle af de projekter, der har optaget mig mest i de mange år, jeg har arbejdet med det i den tidligere regering, ligesom jeg ved, at det har optaget mange medlemmer her i Folketingssalen.

Det var en virkelig glæde for mange, der deltog i mødet i 1997 i Kyoto, at det omsider lykkedes at lave en protokol, der bandt industrilandene til reelle og juridisk forpligtende reduktionsmål. Det var en kæmpeskuffelse, da den nvalgte amerikanske præsident, George W. Bush, i marts sidste år undsignede Kyotoprotokollen – en kæmpeskuffelse. Det land i verden, der har de